

Thomsen: Efter de to første Foredrag, der ere bleve holdte her idag i den foreliggende Sag, havde jeg troet, at Diskussionen kunde have været standset. Jeg havde anset dette for det Hensigtsmæssigste, og det havde heller ikke været min Hensigt at udtale mig videre derom efter det udførlige Foredrag af det ærede Medlem for Odense Iste (Koch). Efter at der imidlertid senere er føiet endnu et tredje Foredrag til, anser jeg det for min Pligt at yttre mig, selvfølgelig ikke angaaende de forskjellige Enkeltheder, som ere indbragne i Diskussionen, men for at udtale mig om Sagen i dens Almindelighed. Den 11te Juni, da det Møde blev holdt, hvor et æret Medlem fra Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss) stillede en Interpellation til Krigsministeren, var jeg fraværende. Det var ikke tilfældigt, at jeg var fraværende, men jeg var bleven borte med velberaad Su; jeg blev borte fra Mødet i Thinget den Dag, fordi jeg nødig vilde deltage i en Diskussion, som efter min Overbevisning kunde forventes i alt Fald at blive lidet nyttig, maatte endogsaa skabelig. Forhandlingen af det Spørgsmaal, som omtaltes i Interpellationen, burde nemlig efter min Opfattelse ske ad en helt anden Vej. Jeg har havt Leilighed til i forskjellige Udvalg at være sammen med det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss), og jeg har faaet det Indtryk af ham, at han lige saa fuldt som jeg ønsker Disciplinen i Hæren hævdet. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem ved de Forhandlinger, vi have havt sammen, har faaet det Indtryk af mig, at jeg lige saa fuldt som han ønsker Disciplinen i Hæren hævdet i Forbindelse med Humanitet. Der er altsaa for saa vidt ikke nogen Forskjel med Hensyn til det Maal, hvortil vi Begge ønske at arbejde hen. Der er kun en Forskjel med Hensyn til den Vej, vi tro bedst fører til Maalet. Jeg tror, at, naar man formoder, at Misbrug finde Sted i Hæren, saa er den naturligste og bedste Veiden, at henvende sig til Krigsministeren med Paavising af bestemte Fakta og bestemte Personer og med Paavising tillige af Mænd, der ville optræde som Vidner og bære Ansvar for de Paastande, som de fremsætte. Jeg tror, at ingenfinde har en paa saadan Maade stedsfunden Henvendelse til Krigsministeren været forgjæves. Skulde den vise sig forgjæves, da først vilde Eiden være kommen til en offentlig Diskussion. Ud den af mig angivne Vej er man sikker paa i Virkeligheden at kunne faae en Undersøgelse af samtlige paagældende Forhold, og man undgaar samtidig en offentlig Debat, der kaster forskjellige Rygter i Omløb, som maatte ved en nøiere Undersøgelse vise sig at bero enten paa Vildfarelser eller Overdrivelser. Jeg blev saa meget roligere borte fra det nævnte Møde den 11te Juni, som jeg jo i Forretningsordenens Bestemmelse om, at vore Forhandlinger ledes af en Formand, havde en Borgen for, at Thingets

Værdighed i alle Henseender vilde blive hævdet; og da Interpellationen var stillet til Krigsministeren, havde jeg jo ogsaa Sikkerhed for, at den Mand vilde være tilstede, som ifølge sin Stilling er den naturlige Værge her i Salen for de militære Befalingsmænd. Efter den Vending, Sagen fik, vilde jeg dog ganske vist ønske, at jeg havde været tilstede, og jeg vilde i saa Fald have sluttet mig til den høitærede Krigsminister og det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen) — det eneste militære Medlem, som den Dag var tilstede her i Salen, — i at nedlægge en Protest imod Meget af, hvad der kom frem, og jeg vilde særlig have rettet den Anmodning til det ærede Medlem fra Jare (Ole Christensen), som det overordentlig glædede mig nu at høre fra Formandspladsen, nemlig om han ikke langt hellere vilde nævne bestemte Fakta og bestemte Personer og samtidig erklære, at han vilde paatage sig Ansvar for, hvad han sagde, end give sine Udtalelser en saadan Almindelighed, at de maatte virke krænkende og fornærmende i en langt videre Kreds, end det kunde antages at være hans Hensigt.

Hvad der imidlertid er sket den Dag eller ikke sket den Dag, lader sig ikke ændre. Det, som nu ligger for, er jo heller ikke en Diskussion om de Forhold, der vare Gjenstand for Interpellationen, men Spørgsmaalet om Bevilgelsen af et Andragende, der er indgivet om Samtykke til at drage det ærede Medlem fra Jare (Ole Christensen) til Ansvar. Jeg anser Hovedhensigten med dette Andragende at være den, at give en Anledning til, at der kan komme saa bestemte Udtalelser frem fra det ærede Medlem, at det kan være muligt paa Grundlag af disse at faae en Undersøgelse anstillet om, hvorvidt det virkelige skulde forholde sig saaledes, som man har sagt, og at Resultatet deraf uundgaeligt atter vil blive, at, dersom der findes strafværdige Mænd, der have begaaet de Forseelser, han har nævnt, disse da blive straffede og fjærnedes fra Hæren, medens de Afkyldige samtidig blive gjorte frie for Mistante og fornærmelige Antydninger. Jeg agter derfor at stemme for, at Tilladelse gives til det Andragende, der er indgivet. Jeg gjør dette, som jeg allerede har antydet, først og fremmest netop af Hensyn til Disciplinen i Hæren, af Hensyn til Manden i Hæren og af Hensyn til den Stilling, som Underofficerskorpet i Hæren indtager. Man bruger ved saa mange Leiligheder, naar der er Tale om Smaafolk, smukke og varme Ord her i Salen. Men det nytter ikke alene at tale smukt og vel; det gjaelder lige saa meget om at handle smukt og vel; men det er at handle ilde imod Underofficersstanden, naar man glemmer. At den lige saa lidt som nogen anden Stand kan undvære at have en ren og uplettet Gæde, naar den skal kunne være istand til at hævede sin ansvarssfulde Stilling som Lærere og Førere for de Værnepligtige. Det er derfor i Discipli-